

РЕШЕНИЕ

№ 6481

гр. София, 31.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 06.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

**ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Младен Семов**

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **5959** по описа за **2023** година докладвано от съдия Даниела Гунева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от С. Р. Г., подадена чрез упълномощения представител адв. Н., срещу решение № 2124 от 05.05.2023 г., постановено по н.а.х.д. № 3893/2023 г. от Софийски районен съд, 116-и състав. С него е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 22-4332-022046 от 28.10.2022 г., издадено от началник сектор към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел "Пътна полиция" /СДВР-ОПП/, с което на касатора е наложено административно наказание "глоба" в размер на 3000 лева на основание чл. 175а, ал. 1, пр.3 от ЗДвП за извършено нарушение по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП и административно наказание "лишаване от право да управлява МПС" за срок от 12 месеца.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на обжалваното решение, поради неправилно приложение на материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила. Иска се отмяната му и произнасяне по същество, при което да бъде отменено и оспореното наказателно постановление. Претендира разноски.

Ответникът - СДВР-ОПП не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за

неоснователност на касационната жалба.

Настоящият състав на Административен съд - София град, 13-ти касационен състав, намира касационната жалба като подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, при наличие на правен интерес и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

В производството пред районния съд фактическата обстановка е установена по безспорен начин: На 10.10.2022. служител в СДВР-ОПП съставил Акт за установяване на административно нарушение серия № 060408 срещу С. Р. Г. за това, че на 10.10.2022 г. около 13:05ч. в [населено място] по бул. Л. шосе с посока на движение от [улица]към [улица], управлявал лек автомобил "БМВ 325 ТД" с рег. [рег.номер на МПС] , като на кръстовището с [улица]използвал пътища, отворени за обществено ползване за други цели, като при навлизане в кръстовището при движение на автомобила направо форсира двигателя, занася задната чу част, като преминава последователно наляво и надясно. Нарушенията са квалифицирани от контролния орган като такива по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП. Въз основа на така съставения АУАН било издадено и оспореното наказателно постановление.

При тези данни от правна страна съдът е приел, че съставеният АУАН, както и издаденото въз основа на него НП са издадени от съответните компетентни органи. Наказателното постановление било съставено след като били събрани относимите към деянието доказателства и след тяхната преценка от административнонаказващия орган. В съответствие с чл. 104б, т. 2 от ЗДвП жалбоподателят бил санкциониран именно за това, че използва пътищата, отворени за обществено ползване, не по предназначение, като ясно и точно били описани извършените от него действия.

Обжалваното решение е правилно.

Районният съд е изпълнил задължението си да събере всички относими, допустими и необходими доказателства за установяване на релевантните по делото факти. В хода на съдебното производство не са допуснати нарушения на процесуалните правила. От страна на въззивния съд е проведено съдебно следствие, в хода на което е извършено пълно изследване на всички факти и обстоятелства, които са от значение за правилното изясняване на случая.

Водачът на МПС е наказан за нарушение на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП. Визираната разпоредба императивно забранява на водачите на МПС да използват пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Обстоятелството, че в закона не се съдържа легална дефиниция досежно "ползването на път за други цели, освен за превоз на хора и товари" като законодателна техника предполага запълването на бланкетния състав с конкретно съдържание според особеностите на всяка хипотеза. От събраните по делото писмени и гласни доказателства безспорно е установено, че касаторът е управлявал лек автомобил "БМВ 325 ТД" с рег. [рег.номер на МПС] . На кръстовището на [улица]използвал пътища, отворени за обществено ползване за други цели - привежда автомобила в неконтролируемо състояние, като форсирал двигателя, в резултат на което поднасял задната част на автомобила. С тези си действия, както правилно е посочено в НП, касаторът е нарушил забраната по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП да използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари.

Неоснователни са възраженията за несъставомерност на извършеното от касатора,

доколкото дали има и други следи или не, както и продължителността на форсирането на двигателя не са от значение за определяне на извършеното като нарушение. АУАН и НП съдържат необходимия минимум за очертаване на съставомерните признаци на нарушението, което ги прави годни и със съдържание, отговарящо на изискванията на чл. 42 и 57 от ЗАНН. Възраженията, че следва да се описва техническото състояние на автомобила, пътната обстановка и т.н. са неоснователни, тъй като тези обстоятелства не са правнорелеванти.

Въззивният съд подробно е изложил доводи относно неприложимостта на чл. 28 от ЗАНН, като правилно е отбелязал, че за това нарушение е налице законова забрана за приложението на чл. 28 от ЗАНН. Ето защо и не е било нужно в АУАН и НП да се обсъжда тази хипотеза. Неоснователни са и останалите възражения на касатора, както относно свидетелските показания, така и относно разпоредбата на чл. 5 ал.2 т.4 от ЗДВП. Преценката на въззивния съд по доказателствата и квалификацията на извършеното нарушение не страда от пороците, описани в жалбата.

Санкционната разпоредба на чл. 175а, ал. 1, пр.3 от от ЗДВП предвижда, че се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок 12 месеца и глоба 3000 лв. водач, който ползва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. В случая наложените на жалбоподателя наказания са правилно индивидуализирани в предвидения от закона абсолютен размер, поради което не следва да се обсъжда въпросът за тяхното редуциране.

Като е достигнал до този правен извод, районният съд е постановил обжалваното решение при правилно приложение на закона.

По изложените съображения обжалваното решение като правилно следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл.1 от АПК, Административен съд

- С. град, 13-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2124 от 05.05.2023 г., постановено по н.а.х.д. № 3893/2023 г. от Софийски районен съд, 116-и състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.